(Східне сказання)

У піщаних степах аравійської землі
Три горді пальми високо росли.
Родник між ними з ґрунту безплідною,
Дзюркочучи, пробивався водою холодною,
Бережене під покровом зелених листів
Від спекотних променів і сипучих пісків.

І багато років нечутно пройшли;
Але мандрівник втомлений з далекої землі
Палаючої грудьми до вологи студеної
Ще не схилявся під Кучок зеленою,
І стали вже сохнути від спекотних променів
Розкішне листя і звучний струмок.

І стали три пальми на Бога роптать1:
"На те ль ми народилися, щоб тут в'янути?
Без користі в пустелі росли і цвіли ми,
Гойдає вихором і спекою паліми,
Нічий прихильний не радуючи погляд? ..
Не правий твій, про небо, святий вирок! "

І тільки замовкли – в дали блакитний
Стовпом вже крутився пісок золотий,
Дзвінків лунали безладні звуки,
Рясніли килимами вкриті в'юки,
І йшов, гойдаючись, як у морі човник,
Верблюд за верблюдом, підриваючи пісок.

Мотаючись, висіли між твердих горбів
Візерункові підлоги похідних наметів;
Їх смагляві ручки часом підіймали,
І чорні очі звідти виблискували ...

І, стан худорлявий до луки наклоня,
Араб гарячу вороного коня.

І кінь на диби піднімався часом,
І стрибав, як барс, вражений стрілою;
І білого одягу красиві складки
По плечах фаріса2 вилися в безладді;
І, з криком і свистом несясь по піску,
Кидав і ловив він спис на скаку.

Ось до пальм підходить, галасуючи, караван;
У тіні їх веселий розкинувся стан.
Глечики, звучачи, наліліся водою,
І, гордо киваючи махрової головою,
Вітають пальми нежданих гостей,
І щедро напуває їх студений струмок.

Але тільки що сутінок на землю впав,
За коріння пружним сокиру застукав,
І впали без життя вихованці століть!
Одяг їх зірвали малі діти,
Порубані були тіла їх потім,
І повільно палили їх до ранку вогнем.

Коли ж на захід помчав туман,
Урочний свій шлях продовжував караван;
І слідом сумним на ґрунті безплідною
Виднівся лише попіл сивий і холодний.
І сонце залишки сухі дожгло,
А вітром їх в степу потім рознесло.

І нині все дико і порожньо навкруги –
Чи не шепочуться листя з гримучим ключем;
Даремно Пророка про тіні він просить –

Його лише пісок розпечений заносить,
Так шуліка чубатий, степовий відлюдник,
Видобуток терзає і щипає над ним.